

[Landbrugsministeren]

mener, at med den konstruktion, vi nu har lavet, hvor man indbygger det kontante tilskud i betalingen af renter og afdrag i de første fem år, vil kapitaliseringen, som det altid sker i et kapitalistisk samfund, gå til køberen, og hensigten med forslaget er jo at hjælpe de unge. Hvis der sker en kapitalisering, skal det i hvert fald komme dem til gode, som vi henvender os til, og derfor tror jeg, at denne lov har en væsentlig fordel fremfor den gamle, for dér akkumulerede man jo afdragene, og de blev tilskrevet. Her er man godt på vej, man har betalt administrationsbidrag og alt, hvad der hører til de første fem år, og jeg giver hr. Gade ret i, at det er de første år, der er de vanskeligste. Derfor synes jeg, det er rigtigt, at vi hjælper de unge i gang i de første år, men så må de klare sig på de vilkår, landbruget nu engang har. Det må være det rigtige perspektiv.

Jeg vil give den socialdemokratiske ordfører ret i, at der ikke er noget galt i, at man har det lidt hårdere i starten; derfor synes jeg heller ikke, man skal vælte yderligere byrder over på nogen i de sidste år. Det er ikke fair, men det er en anden historie. Jeg er helt enig i, at de hårdeste år er i starten, og da skal vi hjælpe dem godt i gang, således at de har mulighed for at klare sig på de almindelige vilkår.

Det andet spørgsmål, der er rejst, er, om potteplanter skal med hos gartnerne. Nu kan jeg sige, at det ikke har noget med dette lovforslag at gøre, det vedrører tinglysningsloven, og det kan vi ikke ændre i denne lov. Vi kan vedtage, at vi udmåler handelsværdien på en anden måde, men vi får ingen sikkerhed ifølge tinglysningsloven, for ifølge den er det ikke tilladt. Det vil sige, at det yderste pant ikke er meget værd, der er ingen sikkerhed i det, og derfor pådrager man det offentlige en risiko, der er meget større. Derfor skal man passe lidt på og ikke misforstå.

Når man i sin tid ikke tog disse aktiver med, var det formentlig ud fra den almindelige vurdering, at korn og afgrøde på marken tager man heller ikke med i tinglysningsloven. Det er besætning, og det er inventar. Hos gartnere tager man også inventar med.

Den anden årsag til, at man i sin tid ikke tog det med, skal måske søges i, at på et landbrug udgør besætningen normalt en mindre andel af handelsværdien, og derfor er der større sikkerhed. Men på et gartneri ud-

gør potteplanterne måske en større andel af den reelle værdi af ejendommen; det vil sige, at der er mindre pantsikkerhed. Det er begrundelsen, og skal vi ændre det, er det i tinglysningsloven, der skal ændres. Så kan det være, at tinglysningsmyndighederne siger: nej, så vil vi slet ikke have hverken besætning eller inventar med, så er det kun realværdierne. Jeg ved ikke, om man på den måde vil forringe det for andre. Man kan selvfølgelig sige, at så er vi alle lige ringe stillet, og det er også et argument, men det skal jeg gøre nærmere rede for i udvalget, hvor man kan stille disse spørgsmål, så skal man nok få dem besvaret.

Hr. Ole Vig Jensen spurgte, om man kunne forlænge perioden fra 7 til 10 år. Spørgsmålet var, om man skulle betænke sig på at købe nyt. Det kan vi drøfte i udvalget, men man skal selvfølgelig passe lidt på. Jo længere åremålet er, jo vanskeligere er det administrativt at holde styr på disse ting.

Der var også en, der spurgte, om det blev lettere – det var vistnok hr. Skrumsager Skau – at administrere nu, når DLR fik administrationen. Det vil jeg ikke love, men administrativt skulle der være nogle forenklinger i, at det er DLR, der kommer til at administrere ordningen, idet DLR i forvejen er inde i billedet.

Nu håber jeg, jeg har svaret på de stillede spørgsmål. Jeg takker for tilsagnet også fra CD. Jeg skal bare sige, at det ikke er køb til samdrift, det er ikke sådan ment. Den nye paragraf om, at man kan være flere om det, skal imødekomme de ønsker, der er fremsat i den diskussion, vi har haft om, at flere kan eje en landbrugsejendom. Vi lægger vægt på, at det er f.eks. to. Vi har en hel del tilfælde, hvor ægtefæller i dag også har det grønne bevis, og derfor synes vi, det var rimeligt, at de fik lov til at købe, hvis beløbet er over 2 mill. kr.

Som svar på spørgsmålet om, hvorfor man har en degressiv skala, kan jeg sige, at en sådan samdrift i praksis vel må medføre visse besparelser, visse samdriftsfordele, og dem skal man også tilgodese.

Til sidst skal jeg sige om spørgsmålet om, hvorvidt det er en forringelse, at man selvfølgelig altid kan diskutere, om det er en forringelse, hvis man regner alting statistisk ud. I lovforslagets bemærkninger står, hvordan det er efter den gældende lov og efter den nye